

již dříve stalo. Jest proto zabavení soudní úschovy vykonati podle § 295 ex. ř. záповědí úřadu poukazujícím. V souzeném případě byl nárok povinné strany na vydání dvou pojištěk tímto způsobem zabaven a nemohlo se zabavení státi podle § 296 ex. ř., ani kdyby pojistky zněly na doručitele. Tímto způsobem bylo vykonáno zabavení nároku na vydání pojištěk nejen proti okresnímu soudu na K. jako uschovacím a poukazujícím úřadu, nýbrž i proti oběma pojišťovnám, ano proti nim nemohlo zabavení pojištěk, i kdyby zněly na doručitele, býti vykonáno podle § 296 ex. ř. odnětím pojištěk a uložením u soudu, poněvadž jednak neměly pojišťovny ony pojistky ve své moci, jednak se stalo uložení pojištěk k soudu již dříve. Zbývá proto jen zabavení nároku na výplatu pojištěk, to jest zabavení pohledávek z pojištěk plynoucích, což se dalo za tohoto stavu provésti jedině podle § 294 ex. ř. zákazem poddlužníkům — t. j. pojišťovnám —, aby dlužníkovi platily, což se ve souzeném případě také stalo. Z toho jest patrno, že exekuční návrh nemusil obsahovati udání, zda jde o pojistky znějící na doručitele nebo na určitou omyšlenou osobu, neboť pro způsob vedení exekuce (§ 54 čís. 3 ex. ř.) nebylo toho zapotřebí a otázkou, zda pojistné pohledávky patří dlužníku (pozůstalosti) nebo třetí osobě, se exekuční soud z úřadu zabýváti nemůže, ano jest věci nezúčastněné třetí osoby, aby uplatňovala podle § 37 ex. ř. nárok na vyloučení z exekuce, a proto bylo dovolací rekurs nezúčastněných nezletilých Blaženy a Heleny M-ových jako nepřipustný podle § 526 odstavec druhý c. ř. s. a § 78 ex. ř. odmítnouti. Ani příkázání nároku na vyplacení pojištěk k vybrání se nepříčí zákonu. Předně nejde tu proti pojišťovnám již o vybrání nároku na vydání pojištěk, nýbrž na výplatu pojištěk, tedy zaplacení pohledávek, a o přiznání nároku na zaplacení pohledávek neplatí ustanovení §§ 325, 327 a 328 ex. ř. o zpeněžení ve smyslu ustanovení o zabavení a prodeji movitých věcí, nýbrž platí předpisy §§ 303 a násl. ex. ř. o příkázání pohledávek. Převyšuje-li příkázaná pohledávka pohledávku vymáhanou, poskytuje povinné straně dostatečnou ochranu ustanovení § 312 ex. ř. a není to překážkou povolení, přikázati pohledávku k vybrání.

Čís. 14343.

Kandidát advokacie, žádající o zápis do seznamu kandidátů, nemusí sice býti úplně bezúhonný, avšak nesmí býti odsouzen pro trestný čin, uvedený v § 3 soudní instrukce čís. 81/1853 ř. zák.

Ustanovení § 2 a) novely k advokátnímu řádu čís. 40/22 Sb. z. a n., nelze použiti ani obdobně na zápis do seznamu kandidátů advokacie.

(Rozh. ze dne 2. května 1935, R I 434/35.)

Výbor advokátní komory v P. odepřel zapsati do seznamu kandidátů advokacie JUC. F. B-a, odsouzeného pravoplatně v roce 1928 pro zločin zpronevěry podle §§ 181, 192, 193 tr. z. a pro přečin zaviněného úpadku podle § 486 čís. 2 tr. z. k trestu těžkého žaláře na 15 měsíců, odůvodniv svoje rozhodnutí ustanovením §§ 2 a 3 soudní instrukce a § 15 disciplinárního statutu pro advokáty. V r c h n í s o u d v P. potvrdil rozhodnutí

výboru advokátní komory. **D ů v o d y:** Odvolatel odvozuje z ustanovení § 2 zákona č. 40/22 sb. z. a n., podle něhož advokacie nemůže dosáhnouti, kdo pravoplatným rozsudkem trestního soudu byl odsouzen pro čin, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta volebního práva do obcí, pouze po dobu této ztráty, že jest přípustný zápis osoby odsouzené do listiny kandidátů advokacie po svrchu uvedené době, je-li možno dosíci advokacie takové osobě po této době; dále popírá právo výboru advokátní komory, ač-li se naň (odvolatele) vůbec vztahují předpisy §§ 14 a 15 disciplinárního statutu pro advokáty, kdyžť nebyl ani advokátem, ani kandidátem advokacie, odmítnouti bez dalšího zápis odvolatele do listiny kandidátů advokacie s poukazem na jeho odsouzení, aniž by výbor advokátní komory zkoumal jeho chování po tomto odsouzení. Ustanovení § 15 disciplinárního statutu pro advokáty se nevztahuje na odvolatele, ježto nebyl ani advokátem, ani kandidátem advokacie v době podání žádosti za zápis do listiny kandidátů advokacie. Ustanovení § 2 zákona č. 40/22 sb. z. a n. nevztahuje se pak na odvolatele, ježto předpis tento předpokládá, že jinak splněny jsou podmínky pro výkon advokacie, což není u stěžovatele, který se teprve domáhá zápisu do listiny kandidátů advokacie. Splnil-li odvolatel podmínky pro zápis do listiny kandidátů advokacie, dlužno posouditi pouze s hledisek ustanovení § 30 adv. řádu a §§ 2 a 3 soudní instrukce, z nichž poslední předpis výslovně stanoví, že z ustanovení u soudu a tedy také ze zápisu do listiny kandidátů advokacie jest vyloučen, kdo byl odsouzen pro zločin. Odkazuje-li § 30 adv. řádu na předpisy platící o vstupu k soudu, nemá toto ustanovení na mysli pouze podmínky určené co do školního vzdělání, ale také co do předchozí mravní bezúhonnosti. Právem tedy výbor advokátní komory odmítl zapsati odvolatele do listiny kandidátů advokacie, když odvolatel podmínku mravní bezúhonnosti nesplnil. Na věci ničeho nemění, že krajský soud v L. vyslovil, že přestala ztráta notářské způsobilosti vyslovená rozsudkem shora uvedeným, neboť tímto výrokem nebyl odčiněn fakt předcházejícího odsouzení, které samo již vylučuje odsouzeného z přijetí do služby u soudu a tím také ze zápisu do listiny kandidátů advokacie, aniž by záleželo též na tom, jak se odvolatel po svém odsouzení později choval, neboť § 3 soudní instrukce o pozdějším chování odsouzeného ničeho nestanoví.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Kandidát advokacie, žádající o zápis do seznamu kandidátů, nemusí sice býti úplně bezúhonný, avšak nesmí býti odsouzen pro trestný čin uvedený v § 3 soudní instrukce č. 81/1853 ř. z. Předpoklady zápisu kandidáta advokacie do seznamu kandidátů advokacie jsou různého druhu. Především se vyžaduje kromě tuzemské státní příslušnosti odborná způsobilost (§ 6 novely k adv. řádu č. 40/22 sb. z. a n.). Leč odborná způsobilost sama o sobě nestačí. K zápisu do seznamu kandidátů advokacie se vyžaduje podle odst. 1 § 30 adv. řádu splnění náležitostí vyžadovaných ke vstoupení do soudní praxe. Vyloučen z přijetí do soudní praxe a tudíž podle § 30 odst. 1 adv. řádu i ze zápisu do seznamu

kandidátů advokacie jest, kdo byl odsouzen pro zločin anebo přečin nebo přestupek ze ziskuchtivosti nebo proti veřejné mravopočestnosti anebo pro jakýkoliv přestupek k trestu na svobodě nejméně 6 měsíců trvajícímu, anebo byl-li z určitých důvodů propuštěn ze státní služby (§ 3 soud. instr. čís. 81/1853 ř. z.). Ustanovení § 16 org. zák., jímž byl nahrazen § 11 soud. instr. čís. 81/1853 ř. z. nemluví sice o bezúhonnosti, nýbrž praví, že žadatel o přijetí do soudní praxe musí prohlásiti, zda se hodlá věnovati soudcovskému úřadu nebo jinému právníckému povolání, ale z toho nijak neplyne, že ten, kdo se nemíní věnovati soudcovskému povolání a žádá o přijetí do soudní praxe, nepodléhá ustanovení § 3 soudní instrukce čís. 81/1853 ř. z., poněvadž s prohlášením toho neb onoho obsahu zákon nespojuje různé právní účinky co do podmínek přijetí do soudní praxe, nebo zápisu do seznamu kandidátů advokacie. Není-li žadatel způsobilým pro přijetí do soudní praxe, není podle § 30 odst. 1 adv. řádu způsobilým ani k zápisu do seznamu kandidátů advokacie. Odvolatel byl odsouzen pro zločin a není proto způsobilým podle § 3 soudní instrukce ani k přijetí do soudní praxe, ani k zápisu do seznamu kandidátů advokacie. Usnesení krajského soudu v L. nemění nic na skutečnosti, že odvolatel byl odsouzen pro zločin, ano pouze vyslovuje, že přestala ztráta způsobilosti k vykonávání notářství. Opak nelze vyvozovati ani obdobně z § 2 a) novely k adv. řádu čís. 40/22 sb. z. a n. Tam se praví, že advokacie nemůže dosáhnouti, kdo pravoplatným rozsudkem soudu trestního odsouzen byl pro čin, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta volebního práva do obcí, po dobu této ztráty. Avšak tohoto ustanovení nelze použiti ani obdobně na zápis do seznamu kandidátů advokacie, poněvadž předpokladem dosažení advokacie jest (s výjimkou stanovenou v § 6 adv. řádu) podle § 30 odst. 1 adv. řádu a podle §§ 1 odst. 2 písm. e), 5 a 6 novely k adv. řádu též, aby předcházel zápis do seznamu kandidátů advokacie. Scházela-li žadateli způsobilost pro tento zápis, nemůže ovšem dosáhnouti ani advokacie, nehledíc k ustanovení § 2 písm. a) novely k adv. řádu.

Čís. 14344.

Z ustanovení zákona čís. 125/31 Sb. z. a n. nemůže zaměstnavatel odvozovati nárok na snížení závazků uložených mu ve smyslu §§ 11 a 12 zák. čís. 130/21 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. května 1935, Rv I 2447/33.)

Žalobce byl rozsudkem krajského soudu v Ch. uznán povinným platiti žalovanému na základě zákona čís. 130/21 sb. z. a n. roční pensi ve výši 5.351 Kč. Renta 5.448 Kč ročně, vyplácená žalovanému podle zákona čís. 26/29 sb. z. a n. o pensijním pojištění, byla zvýšena podle zákona čís. 125/31 sb. z. a n. o 4.572 Kč. Žalobce zastává názor, že jest oprávněn sraziti si tuto částku z renty, již žalovanému platí podle rozsudku krajského soudu, oznámil žalovanému, že jest mu povinen platiti jen 779 Kč ročně a přestal mu poukazovati též rentu až do úplného vyrovnání tvrzeného přeplatku 6.477 Kč. K vydobytí zadrželé renty vedl